

tekární pohledávka přijata k úhradě rezerv jako pohledávka v československých korunách a tedy jako pohledávka hodnotná. Podle skutkových zjištění byla pohledávka, o kterou jde, ministerstvem vnitra jako dohlédacím úřadem nad pojišťovnami zásadně přijata jako úhrada technických rezerv podle čl. 7 lit. f) a čl. 42 úmluvy čis. 60/26, jakož i podle čl. IX lit. d) bod 2 úmluvy čis. 34/27. Nesejde na tom, že k praktickému provedení tohoto zajištění vkladem nadzástavního práva dosud nedošlo z technických příčin, protože tím nepozbyl platnosti onen správní akt, kterým hypotéka byla na úhradu rezerv přijata a na kterém závisí otázka, v jaké měně má být pohledávka placena a tedy také rozhodnutí sporu, když k onomu provedení knihovním zápisem může ještě dojít. Rozhodné jest, že řešení otázky měnové, na níž závisí rozhodnutí tohoto sporu, bylo přenecháno správním úřadům, totiž vládě podle čl. 7 lit. f) úmluvy čis. 60/26 sb. z. a n., čímž bylo odňato soudům. Ministerstvo vnitra učinilo projev nasvědčující řešení měnové otázky podle čl. 42 úmluvy čis. 60/26 a brání tomu, by bylo vyhověno žalobě. Ovšem nedošlo dosud k technickému provedení projevu toho ve smyslu čl. IX a), d) čis. 2 úmluvy čis. 34/27 sb. z. a n., na druhé straně však projev ten nebyl dosud ani odvolán, ani zrušen. Pokud tento správní akt trvá, pokud nebude odstraněn anebo pokud nebude prokázáno, že k jeho provedení dojít nemůže, nelze vyhověti žalobě, opírající se o placení v korunách rakouských, protože rozhodnutí v otázce měny zůstává závislým na správním aktu, k němuž soud musí hledět. Z téhož důvodu nelze ovšem žalobu zamítnosti pro vždy.

Čís. 14478.

Kdy smí soud odmítnouti dědickou přihlášku.

Byla-li správa pozůstalosti svěřena přihlásivšímu se dědici, může soudní správa býti povolena jen podle § 381 násl. ex. ř., je-li osvědčeno nebezpečí.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, R I 541/35.)

K pozůstalosti po Václavu P-ovi přihlásivší se dědici navrhli, by správa pozůstalosti byla odňata Rudolfu H-ovi a by byl zřízen podle §§ 125, 127 nesp. pat. správce pozůstalosti. Nižší soudy nepřijaly dědické přihlášky přihlásivších se dědiců a nevyhověly uvedeným jejich návrhům, týkajícím se správy pozůstalostní, rekursní soud z těchto důvodů: Jeden z dědiců opírá svoji nepodmíněnou dědickou přihlášku o písemné poslední pořízení zůstavitelovo. Z předpisů §§ 61, 70, 121 a 180 nesp. pat. vyplývá, že pozůstalostní řízení lze provést jen na základě prvopisu posledního pořízení předloženého soudu ve formě vyhovující zákonu. To se nestalo, neboť soudu byl předložen prvopis posledního pořízení, na němž chybí nutné podpisy testamentárních svědků (§§ 579 a 601 obč. zák.). Není proto dědic ten oprávněn k návrhu, by správa pozůstalosti byla odňata Rudolfu H-ovi. Další dědici pak vůbec nepředložili soudu závěť, o níž opírají své dědické přihlášky. Zřízení správce pozůstalosti podle §§ 125 a 127 nesp. pat. předpokládá, že byly podány dědické přihlášky, vzájemně si odporující. To tu rovněž není a byl právem návrh na zřízení správce pozůstalosti zamítnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacím rekursům dědiců, pokud napadali usnesení rekursního soudu o návrhu, by Rudolfu H-ovi byla odňata správa pozůstalosti a zřízen soudní správce pozůstalostní; jinak změnil usnesení rekursního soudu a uložil soudu pozůstalostnímu, by dědické přihlášky k soudu přijal a učinil další opatření podle §§ 125, 127 nesp. pat.

D ů v o d y :

Napadená souhlasná usnesení soudů nižších stolic trpí nezákonností, pokud jde o rozhodnutí o jejich dědických přihláškách. Podle § 122 nesp. říz. musí soud každou dědickou přihlášku vyhotovenou v předepsané formě přijati, a smí odmítnouti jen zřejmě nezákonné dědické přihlášky, neb zcela libovolné a žádným důvodem nepodložené, když je předem jisto, že osoba jako dědic se přihlašující nemá dědického práva a že přihláška nemůže proto vésti k odevzdání pozůstalosti. To však nelze tvrditi, když pozůstalostní soud odmítl dědické přihlášky z důvodu, že mu ještě nebyly předloženy závěti. Důkaz o důvodu dědického práva může býti podán i dodatečně. Pozůstalostní soud nesměl proto přihlížeti k tomu, že stěžovatelé posud své dědické právo vůbec neprokázali, neboť to se může státi dodatečně i během případného sporu. Podle § 127 nesp. říz. má ovšem každá strana na vůli žádati za soudní správu pozůstalosti. Poněvadž však správa pozůstalosti byla svěřena usnesením pozůstalostního soudu již přihlásivšímu se dědici Rudolfu H-ovi, může soudní správa býti povolena podle 2. odstavce tohoto zákonného ustanovení jenom podle předpisu soudního řádu, tudíž nikoli v nesporném řízení, nýbrž v zajišťovacím řízení podle § 381 násl. ex. ř., je-li hrozící konkrétní nebezpečnoství osvědčeno, což však nebylo ani tvrzeno (srov. rozhodnutí čis. 12902 sb. n. s.). Okolnost, že byly podány dědické přihlášky sobě odporující, není ještě důvodem, aby Rudolfu H-ovi byla odňata správa.

Čís. 14479.

Ustanovení §§ 970 a 970 c) obč. zák. se vztahuje i na majitele garáží, kteří přijímají po živnostensku vozidla na přechodnou dobu do úschovy.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv I 758/33.)

P r v ý s o u d zamítl žalobu proti Bertě B-ové, majitelce garáží v P., na vydání motorového kola, jež žalobce prodal s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení tržové ceny Miloslavu Š-ovi, který kolo to uložil v garáži najaté od žalované. O d v o l a c í s o u d žalobě vyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Nelze souhlasiti s názorem, že předpis § 970 obč. zák. se týká jen tehdy majitelů garáží, stájí a pod., je-li provoz těchto spojen s ubytová-